Ludas Matyi

II. évfolyam, 8. (40.) szám. **SZATIRIKUS HETILAP** Budapest, 1946 február 24.

Hófehérke és a hét törpe

— Hallottál már ilyen mesét? Ezek a nyomorult törpék hófehérkéknek akarnak látszani...

ÁRA: **50.000** PENGŐ

Aki A-t mond, kapjon B-t is

Tüntetés az erdőben

Róka Róbert izgatottan dugta be az orrát Görény Gabi lyukába.

— Siessen, kolléga úr, tüntetés lesz!

Görény Gabi magára permetezett egy kis kölnivizet, hogy fel ne ismerjék és rohant Róberttel. Mire odaértek, már megkezdődött a tüntetés. Minden jobboldali állat ott volt.

— Éljen a szabad tyúklopás! — bömbölte Róka Robi.

— Éljen a szagom! — üvöltötte meghatott lelkesedéssel Görény Gabi.

— Éljen a hólelkű hiéna! — ordította tele torokkal Sün Sanyi. — Éljenek a svábbogarak!

A gyalogjárón szendén sétált Tyúk Pipi.

— Majd én megtanítlak — hörögte Róka Robi — a becsületes jobboldali gondolkozásra!

És leharapta Tyúk Pipi fejét. A szárnyát odakínálta Görény Gabinak, aki csámcsogva kiabálta:

A combját is kolléga úr, ha szabad kérnem! Ezek a baloldaliak már nagyon elhízzák magukat...

Strucc Sanyi, a rendőr, megdöbbenve nézte ezeket a dolgokat.

Aztán hirtelen észbekapott és rohant az őrszobára. Az izgalomtól fuldokolva lökte be az ajtót.

— Segítség! — ordította kétségbeesetten. — Gyorsan!

— Mi történt? —kérdezte nyugodtan Vizsla Vili a rendőrtiszt.

— Tüntetnek a jobboldaliak — hápogta Strucc Sanyi — és én nem tudok mit csinálni!

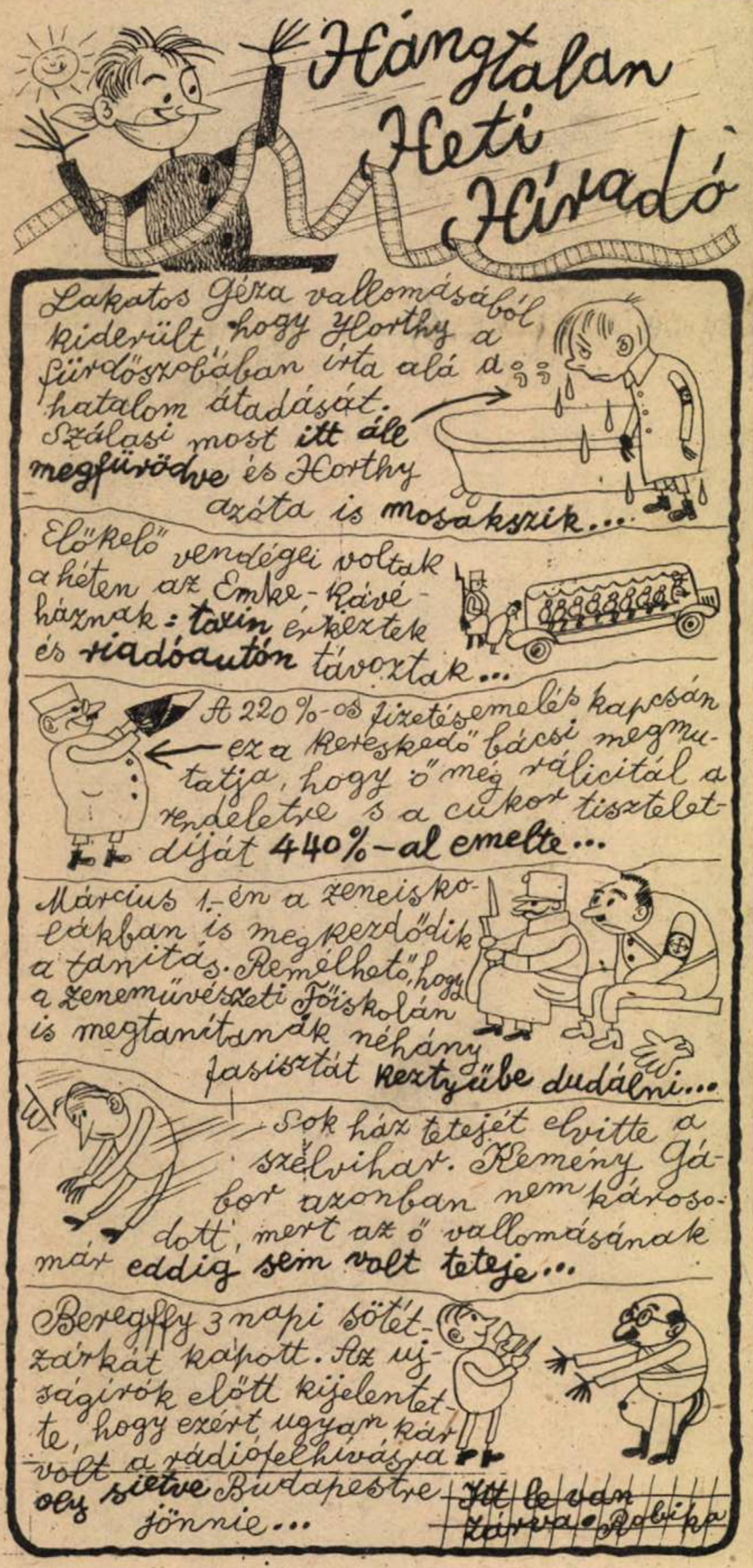
— Miért? — kérdezte szigorúan Vizsla Vili.

Strucc Sanyi kétségbeesetten tördelte a lábát:

— Mert elfogyott a homok...

— Minek a tüntetők ellen homok?

— Hogy legyen hová dugnom a fejemet.

Szomorú valóság

— Hallotta, Libuckáné? Sötét Ödönt elfogta a Gazdasági Rendőrség, mert dollárt sejtettek nála.

— Nagyon helyes.

— De most szabadon engedték.

— Hogy lehet az?

— Mert dollárt találtak nála.

Önszuggestió

— Ez a kenyér jó... ez a kenyér jó... ez a kenyér jó...

Különös esemény
a Nemzeti előtt

Malcsák Benő negyvenhatéves nyugalmazott lókupec tegnap délután hat órakor a Körút és a Rákóczi-út sarkán feljutott egy hatos villamosra

Többen megtapsolták,

de a kalauz megvetően kijelentette, hogy

akkor hencegjen,

ha majd le is tudott szállni.

Helyreigazító nyilatkozat

Nem kaptuk, de a sajtótörvény értelmében készségesen közöljük a következő sorokat:

Alábbiakban kénytelen vagyok a Ludas Matyi legutóbbi számának egyik állítását helyreigazítani. Ez az állítás Dessewffy Gyula kollégámnak, a Kis Ujság főszerkesztőjének sarokbaállítása volt. Kitűnő főszerkesztő kollegámat azért állította a sarokba a Ludas Matyi, mert lapjában, a Kis Ujságban egy egészen kis helyet sem tudott szorítani arra, hogy a mult vasárnapi nyilas tüntetést hírül adja. A sajtótörvény nem kötelez ugyan erre, de saját lelkiismeretem törvényei értelmében meg kell állapítanom, hogy erről a nyilas tüntetésről én sem emlékeztem meg lapomban, a Magyar Nemzetben. Ebben a kérdésben tehát Dessewffy Gyula főszerkesztő barátom nem állt egyedül: én is mellette álltam. De nem a — sarokban. Ezen helyreigazító sarok, akarom mondani helyreigazító sorok szíves közlését kérve, vagyok

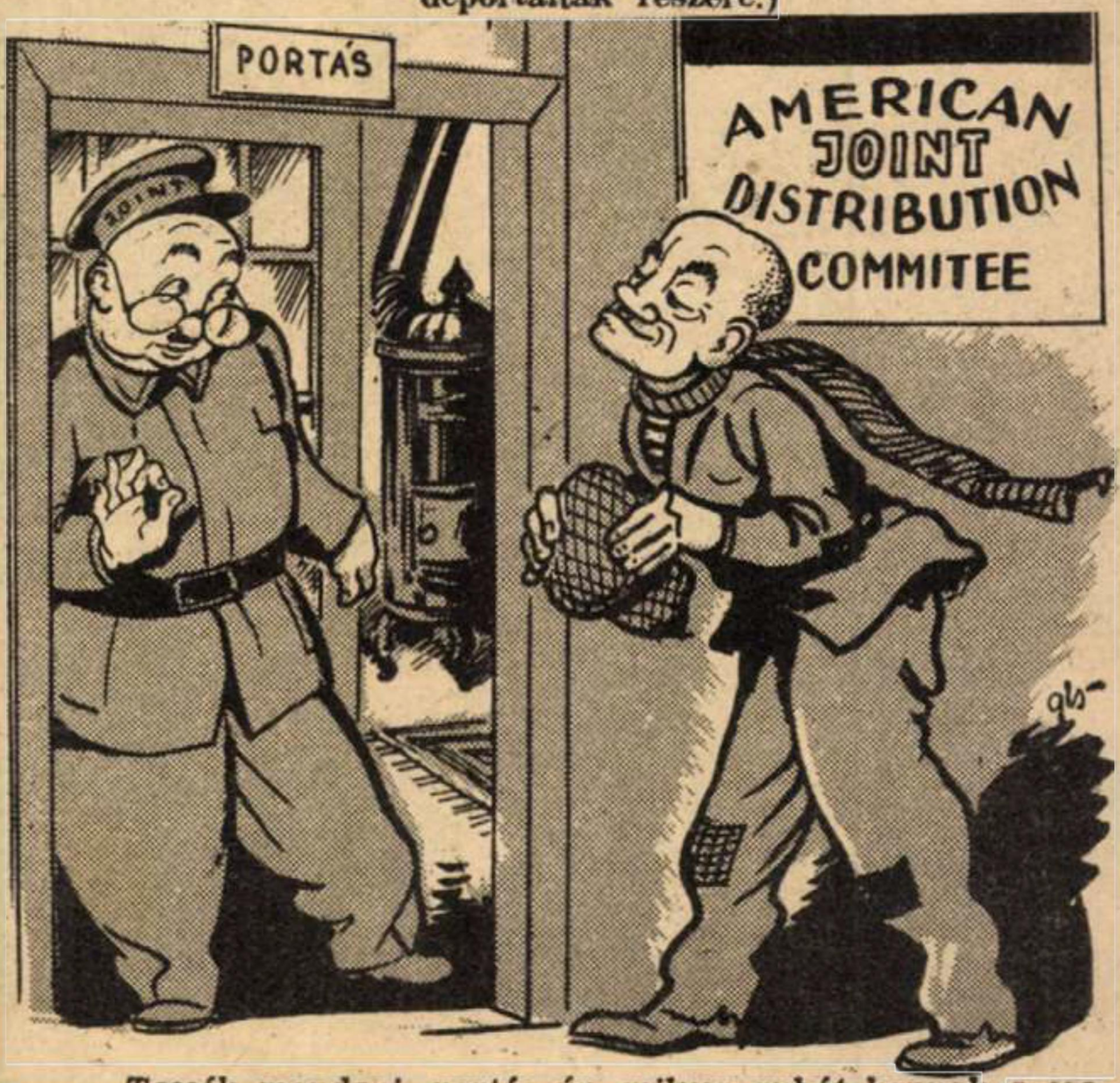
kiváló tisztelettel

Hegedüs Gyula

tüntetés eltüntető és *Magyar Nemzet*vezető.

Öltöztetők — vetkőztetők

(A JOINT-nál ruhakiosztás lesz a deportáltak részére.)

— Tessék mondani portás úr, milyen ruhát kapnak a szegény deportáltak?

— Egész kitűnő minőségűt!

— De hiszen ez nagyszerű.

— Uraságod is deportált?

— Nem, kérem — én vetkőztető vagyok!

Vakmerő fosztogatás

fényes nappal

a csarnokokban

Vérfagyasztó, az amerikai gengsztervilág kíméletlen eljárását tükröző események játszódtak le tegnap hajnalban a Nagycsarnokban, ahol egy gyanútlan arrajárót valósággal kifosztottak. A rendőrség az esetről a következő fogvacogtató részleteket jelenti:

Éhes János, a

a lelkes sportbarát

kiment a Nagycsarnokba, hogy az árak rekordugrásában gyönyörködjék és magáról megfeledkezve nézdegélte, mint tornásszák magasabbra és magasabbra az árakat, amikor a háta mögött megszólalt egy gyanús hang:

— Vegyen talán egy fej káposztát...

Eleinte nem is tulajdonított az egésznek jelentőséget, hiszen a viszonyok ismeretében

nem is gondolta, hogy hozzá intézik ezt a felszólítást.

Mégis rosszat sejtve, óvatosan továbblépett s egy másik helyen — úgy látszik szervezett bandával állunk szemközt —

valaki torkaszakadtából rámordult,

hogy vegyen sárgarépát. Éhes János minden ízében remegve hátratántorodott és ezt az alkalmat használta fel a banda egy másik tagja, aki a nyomozás adatai szerint

„itt a karalábé" kiáltással csapott le az áldozatra.

Éhes, aki most már látta, hogy nincs menekvés, halálsápadtan és némán

mindenbe beleegyezett

s a következő pillanatban

egész vagyonától megfosztva

tántorgott tovább. A szervezett banda tagjai, mint megállapították,

egy kiló kelkáposztát nyomtak Éhes remegő kezébe

s a kelkáposztán egy cédula volt ezzel a felírással: Rettegj. A Fekete Kéz. Miután a rendőrséghez számtalan hasonló esetről érkezett jelentés, felszólítják a nagyközönséget, hogy a csarnokok táját kerülјék el és ha bármilyen lelki szükségletből mégis betévednének,

legyenek nagyon óvatosak és elővigyázatosak,

mert a legcsekélyebb vásárlás is teljes kifosztásuk veszélyével jár.

Bodó Béla

A 7 legjellemzőbb vicce

— Hogy élnek mostanában, Libuckáné?
— Köszönöm, most már jobban. Az uram jobban keres...
— Nagyszerű. Állást kapott?
— Dehogyis. B-listára tették.

Budapest dollárváros

Délután felmentem a szabómhoz. Egyik régi ruhámat szerettem volna kifordíttatni. Megvizsgálta az öltönyt, aztán kimondta a diagnózist:

— Nagyon beteg, de talán még lehet vele valamit csinálni.

— Mibe fog kerülni?

— Nyolc dollár.

— Kicsit drága műfordítás. Talán még Hemingway vagy Lewis Sinclair is olcsóbban megcsinálná.

— Ezeket a szabócégeket nem ismerem, de tessék hozzájuk vinni. Nekem akkor mindössze tíz centtel tetszik tartozni.

— Miért tartozom?

— A ruhavizsgálatért.

— A vizsgálatért is fizetni kell?

— Hát mit képzel uram, mi ez itt, ambulancia?

— Honnan vegyek én most centet?

Szabóm azt ajánlotta, menjek a Niagara-kávéházba és keressem Havlicsek Ede urat, nála kapok. Elmentem a Niagara-kávéházba és megkerestem Havlicseket.

— Cent kéne.

— Van.

— Mi az ára?

— Mennyi kell?

— Tíz.

— És hogy akarja azt kifizetni?

— Asztal alatt, vagy asztal fölött. Nem tudom, mik itt az üzanszok.

— Ne vicceljen, uram, az én időm drága.

— Hát akkor adjon ide gyorsan tíz centet, fizetem ahogy akarja.

— Tíz centet nem vásárolhat, de tudja mit, ne kompli kálјuk a dolgot, vegyen kilencvenet, az kerek szám.

— Kilencven, kerek szám?

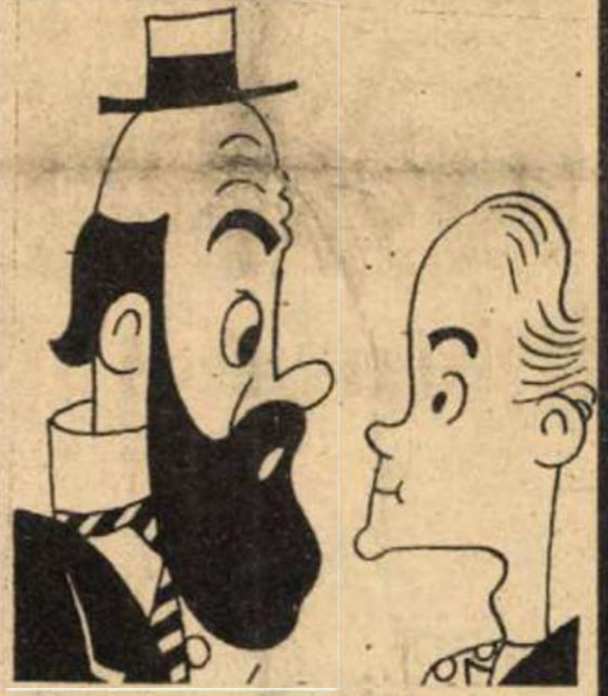
— Igen, kilencven centnek pont egy dollár az ára.

Letörten léptem ki a Niagara-kávéházból. Havlicsekben volt minden reményem. Gondoltam, kalória-pengőimet dollárba fektetem nála, hogy egzisztálhassak.

Nincs más hátra, ki kell vándorolni Amerikába. Ott talán még akad szabó, aki pengőért is dolgozik.

Kidvéghy Ferenc

Háború és Béke

— *Hogy a Béke?*
— *Háromezer.*
— *Ha így megy tovább, még kisül, hogy a háború olcsóbb volt.*

A Beszkárt elkedvetlenedett

Hírek szerint a Beszkárt vezetősége egyre elégedetlenebb az utazóközönséggel.

— Igen, — panaszkodott egy illetékes — az utasok igen elfogultak. Állandóan ócsárolják a ritka 6-os villamosjáratokat kibírhatatlan zsúfoltságuk miatt, holott itt vannak a 75-ös és 19-es járatok, amelyek még sokkal zsúfoltabbak és róluk egy szó sem esik. Az ilyen igazságtalanságok azután elveszik a kedvünket ...!

Eltünt a nád és a forgács!

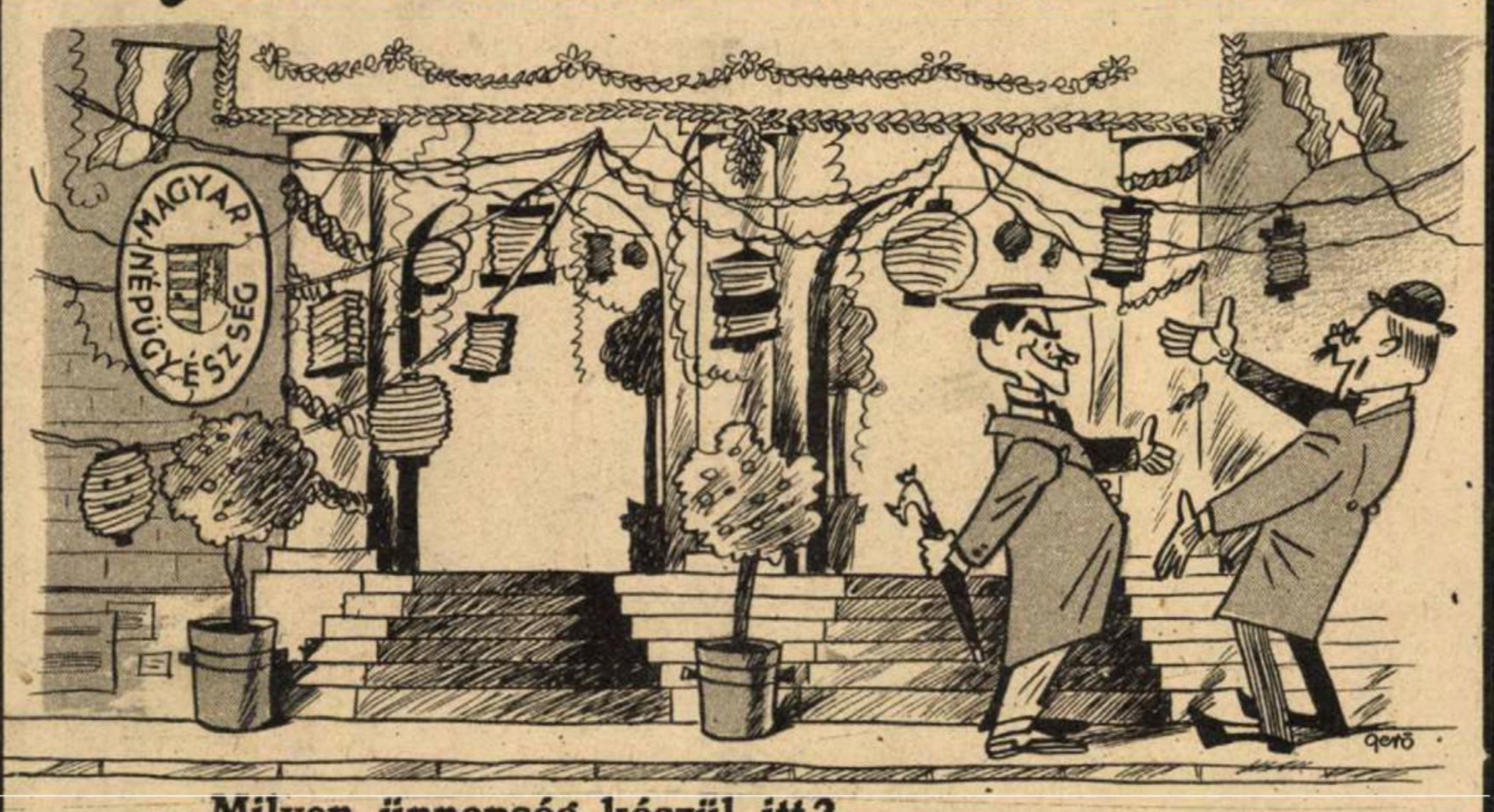
Alig néhány héttel azután, hogy Bergius professzor feltalálta a nádból és forgácsból készített húst,

a nád és forgács eltünt

a piacról. A gazdasági rendőrség tegnap délután razziát tartott a Garai-tér környékén és Balek M. Tódor pincehelyiségében hatalmas mennyiségű nádat talált felhalmozva. Azonnal letartóztatták azon a címen, hogy

ki akarta éheztetni a fővárost.

Ilyen hetünk se lesz több!

— Milyen ünnepség készül itt?
— Ezen a héten egyetlen-egy népügyészt sem tartóztattak le!

Hova lett a tavalyi hó?

— Olvasta Krapancsák úr, Berlinben a náci időkre emlékeztető utcaneveket híres tudósokról és művészekről nevezték el.

— Jó, jó, de hol veszik hozzá az utcákat...?

Beszélgetés a megállónál

— *Hallotta? Itt a tízezerpengős villamosjegy!*

— *Hallottam, de bár a villamos is itt lenne már.*

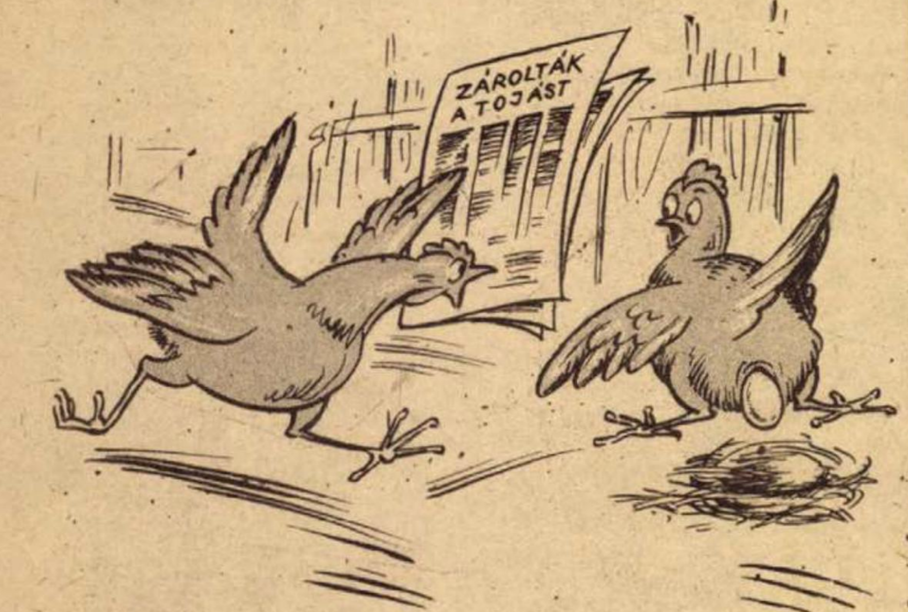
Csupaszív

— Hiába, ez a Nyuszek egy csupaszív ember...

— Csakugyan? Mit csinált?

— Az utolsó ingét is odaadta egy szegény géppisztolyos embernek...

Zárolták a tojást

— Pipike, vissza az egész, zárolva van.

Szerelmes vers 1960-ból

Én szerelmes párom, túl a sztratoszférán,
fordítsd felém arcod, jól figyelj most énrám.
Radar-izenetem vajjon merre tartson,
hol lehetsz? A Holdon, vagy talán a Marson?
Hopp, megvagy, kis édes, a Tejúton látlak,
szolid vagy: a rúzsod alig-alig átlag.
Röviden: galambom, jövő héten végre
rakéta hajócskám iránya az égre.
Három nap szabadság, azt majd nálad töltöm,
(félcipőm talpalják, vasalják az öltönyt!)
Kérlek addig, drága, puhítsd meg apádat,
hogy belénkegyezzen, csókolom a szádat.
S ahogy megbeszéltük, lakzi ... és a turnus:
Jupiteren nászút, lakóhely Saturnus.
Árendába adjuk, majd a hozományod:
kilenc hold a holdon ... Ugy-e, te se bánod?

No és most előre, csak ürhajót bérlek,
addig is egy apró szivességre kérlek.
Nézz körül a Marson, hogy a vidék népe
mit adna egy ingért s trikóért cserébe?
S cserélje be végül a marsbéli Unrra
eme versem díját egy Napoleonra.

Bondy Endre

Ájtatos ember

— Hová olyan sietve Karakán testvér?

— Pártpolitikai misére! ...

Éles megfigyelő

— Három kilót fogytam két hét alatt ...

— Mindnyájan így vagyunk.

— Miből gondolja?

— Már nincs olyan tolongás a villamoson, mint volt ...

Hadvezérek

— Tanító bácsi, kérem, ki volt nagyobb hadvezér, Napoleon vagy Hitler?

— Micsoda buta kérdés ez?

— Mert a Trofák Pisti avval henceg, hogy az ő apukája Hitler miatt ül.

— Na és?

— Az enyém meg Napoleon miatt ...

Taszajtó Nagy Gergely esete a népügyésszel

— Minek örüsz má megen, te Gergely?

— Hadd el, te Péter, úgy elláttam a baját a Bikkmakkfalvy fődesúrnak, hogy arru kódutt.

— Meséd mán, te.

— Észnél légy, Péter, ha nehezedre esik is, vót mán úgy, hogy nem meséltem? Az úgy vót, te, hogy rágyüttem, hogy a Bikkmakkfalvy eccsomó fasisztát dugdos a présházába. Abszolút ember vagyok, ismerhecc, Péter, nem elég, hogy gyugdosta a fasisztákat, még le is szopták magikat minden áldott estvel, oszt úgy kurjongattak, hogy Piros szegin nem tudott elaluvni, a fene egye meg, én meg mán tizéves házasember vagyok, ismerhecc, Péter. No, mondok, megájj Bikkmakkfalvy az én házaséletemet nem fogod te elfasisztáznyi, s hát főmentem Pestre, de iggyenesen a népügyészhön, a Pregováczhon, arru sokat olvastam az ujságba, tuttam, hogy kemény gyerek. Ahogy belípek, kérdija portás, hogy kit keresek. Mondok, a Pregovácz ügyész urat. Aszondi, eppeg jókor gyütt, mer látogatási nap van ma. Mondok, nő, akkor csak szaporán, mer fontos ügy. Há bevezettek az ügyészhöz, de ujjan ceremóniával te, hogy még a Bikkmakkfalvyné budiárjába is könnyebben bejutottam, tavaly, mikor az ura Nimetországba vót a nyilasokkal, igaz, hogy ott még előbb meg is kellett feredném otkolonyos vízbe, de ott osztán vót mijér. No, mindegy, szóval menek bejaz ügyészhön. Mondom az embernek, aki kisért, ujjan ez, akar a börtön. Aszongya, hát mijjen legyen, mint a manukérszalony? Akkor megáll előttem az ügyész úr, csíkos rizsamájba vót, de nagyon jól állt neki. Aszongya, no, mija jóember, valami ennivalót küldött a feleségem? Nagyon elszomorodott szeginy, amikor hallotta, hogy csak egy ügyet hoztam. Elmiontam neki a dógot 's ü megígérte keményen, hogy maj eljár az ügybe, csak előbb szabaduljon ki innét. Mondok, hát maga rab? Aszondi, hát mit képzelt maga marha, talán hasfájás ellen hordom a csíkos rizsamájt s kirugatott a börtönőrrel. Még szerencse, hogy mire hazaértem, megszűnt magátú a fasisztaveszéjj. Nem fognak most mán megszökni, mer mire meggyüttem, mán mind tagja vót a kösségi képviselőtestületnek ...

Ügyészségi románc

— Hová avval a nagy csomaggal, Sötét úr?

— A sógoromnak viszek kosztot a fogházba.

— Annyira szereti a sógorát?

— Megállapodás van köztünk. Egyik héten én viszem neki, a másik héten ő hozza nekem.

Jugoszlávia kikérte Horthyt

TITO: Ez nem háborús bűnös? Kikérjük magunknak!

SULYOK DEZSŐ: Mit szóltok hozzá kérlekalásan, ezek is milyen soviniszták! Ezek is azt kiabálják, hogy mindent vissza!

Magánügyben

Régi, kedves barátom, Kocsis Döme, néhány héttel ezelőtt felkeresett és szóról-szóra a következőket mondta:

— Ide figyelj. A pucerájos vasalás közben megégette az ingemet. Ehhez mit szólsz?

— Úgy fel vagyok háborodva, hogy nem jutok szóhoz.

— Nos — mondta, — ebben az ügyben jöttem.

— Ebben az ügyben? Énhozzám?

— Igen. A pucerájost Kapocs Dezsőnek hívják. A Szív-utcában van a pucerája. Ezt a gazembert ki kell pellengéretned a Ludas Matyiban. Légy szíves csípkedd meg.

Hogy én csípkedjem meg Kapocs Dezsőt! Csípje meg a kánya! Ludas Matyi igazán nem foglalkozik ilyesmivel. De — gondoltam, — mit magyarázzak itt Döméneк? Megígértem, hogy megcsípkedem Kapocs Dezsőt, mire megnyugodva elment. Három nap sem telt bele, sógorom, Blekk Vince, keresett fel. A házmegbizottja nem akarja igazolni, hogy ő — Blekk Vince, — nem volt fasiszta.

— Ez egy reakciós fráter — mondta Vince — és nagyon jó volna, ha megcsípkednéd. Az ilyen gazembereket ki kell pellengérezni. Csinálhatnátok róla egy gúnyoros rajzot is. Óriási sikere lenne. Nagyon kérlek, csípkedd meg. Smicek Tivadar a neve.

Megígértem Vincének, hogy megcsípkedem Tivadart. — Előre is megköszönte és elment. S aztán jöttek a többiek.

Rövid két hét alatt még számos ügyfelem akadt.

Egy vidéki ismerősöm levélben panaszolta el, hogy valamelyik elöljáróságon 1 óra után 2 percel nem fogadták el a kérvényét. „Te ebben az ügyben — írta, — bizonyosan megátod a maró humort és haros tolladdal megleckézteted az illetőt, akit egyébként Pricsaynak hívnak. Nagyon kérlek, csípkedd meg."

Felszólítottak ezenkívül még arra, hogy csípkedjem meg Strohmügel Ferencné gyümölcsárust, a „Torpedo" ingatlanirodát, a Gázműveket és a Magdolnavárosi Legényotthont.

De mindez még nem volt akkora baj, mint az, hogy ügyfeleim állandóan sürgettek: hol marad a megígért csípkedés?

Végül is nem tehettem mást: összehívtam mind a tizenhatukat és így szóltam hozzájuk:

— Uraim, megvizsgálva az önök ügyeit, úgy találtam, hogy valamennyiök panasza jogos. Éppen ezért — tudatában annak, hogy az ujságíró tolla hatalom, úgy határoztam, hogy e g y írással teszem szóvá mindnyájuk ügyét. Ezt pedig mingyárt fel is olvasom.

Csillogó szemekkel figyeltek rám. Én pedig belső zsebemből elővettem a kéziratot és felolvastam:

— Budapesten nagyon sok disznóság történik.

Tabi László

Gergely Miklós: Egy háborús bűnös arcképe

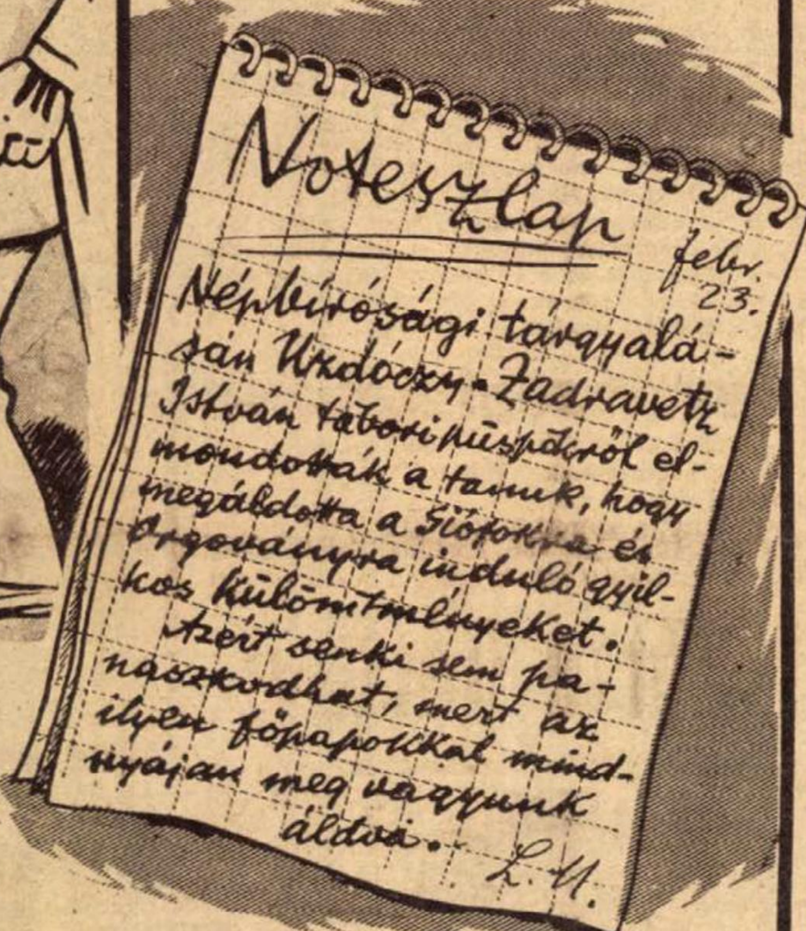
A lábán fényes csizma volt,
S alatta szörnyű izma volt,
Kezében korbács suhogott
S rab nők fülébe susogott,
Fajelméletben volt tanár,
De minderről nem tud ma már.

Istene volt a fegyelem
És nem volt nála kegyelem
Tornyosult hullák hegye lenn
S szólt: „A népet felemelem!"
Vért csapolt, míg csak lehetett
S most: „Semmiről se tehetek ..."

Véres vásár kofája volt,
S borzasztó nagy pofája volt,
Most oly finom és oly szerény,
Hogy multja is csupa erény.
Csak kötelességét tevé,
S a felelősség nem övé.

Atkozzák árvák, özvegyek,
S áldják jóllakott döglegyek,
De mert hangot jól intonál,
A bírónak is imponál,
S e kérdés zeng a termen át:
„Bűnösnek érzi ön magát?"

És szállnak bölcs, nyugodt szavak,
És a halottak nyugszanak,
És nem tudják megérteni
És nem tudják megkérdeni,
Mert ajkukon örök retesz:
„Hogy' lehet ez? Hogy lehet ez?"

1001 éjszaka 1946-ban

Az öreg Abunak volt a legnagyobb háreme Bagdad városában. Kétezer felesége volt és egyik szebb, mint a másik. Legbüszkébb Fatimére volt, a főfeleségére.

— Cukorból van ez a nő! — szokta mondani.

— Olyan édes? — kérdezték a barátai.

— Még nem kóstoltam — mondta az öreg Abu szégyenlősen. — De egy cukorpanamából vettem.

Mert Abu istenfélő közhivatalnok volt Bagdad városában. Tanácsos volt; csak rábízni valamit nem volt tanácsos.

Tudták róla egész Bagdadban, hogy húsz felesége bőrből van; még hozzá elsőrendű bőrből. Kettő talpbőrből volt, igaz, de ezekről nem szívesen beszélt Abu.

Egyik neje sóból volt; ezt eltette magának kései öregkorára.

Egész Bagdad irígyelte Abut; az emberek ujjal mutogattak rá:

— Látod — mondogatták egymásnak —, kétezer felesége van.

— Úgy kell a vén panamistának — mondták a nős emberek.

Abu boldogan élt, amíg egy nap rá nem jöttek a panamáira.

— Majd mi megtanítunk téged panamázni, ebek gyermeke! — rivallt rá a főnöke.

— Köszönöm, tudok egyedül is — mondta szórakozottan Abu.

A főnök azonban kérlelhetetlen volt. Nyugdíjazta Abut; kutyakemény ember volt a főnök, teljes nyugdíjat adott és még egy kitüntetést hozzá, nehogy Abu elbizakodjék.

Abu zokogva ment hazá; ezt nem várta volna húszéves panamázás után.

Egy hónapig senki se hallott Bagdadban Aburól. Akkor meglátogatta őt öreg barátja, Ali. Csak a szolga volt otthon, a hűséges Omár.

— Könnyű a gazdádnak — mondta Ali. — Biztosan nem unatkozik most se a kétezer feleségével.

— Frász van annak, uram, nem kétezer felesége — mondta tiszteletteljesen Omár. — Egy sincs.

— Mi történt a háremmel? — hökkent meg Ali.

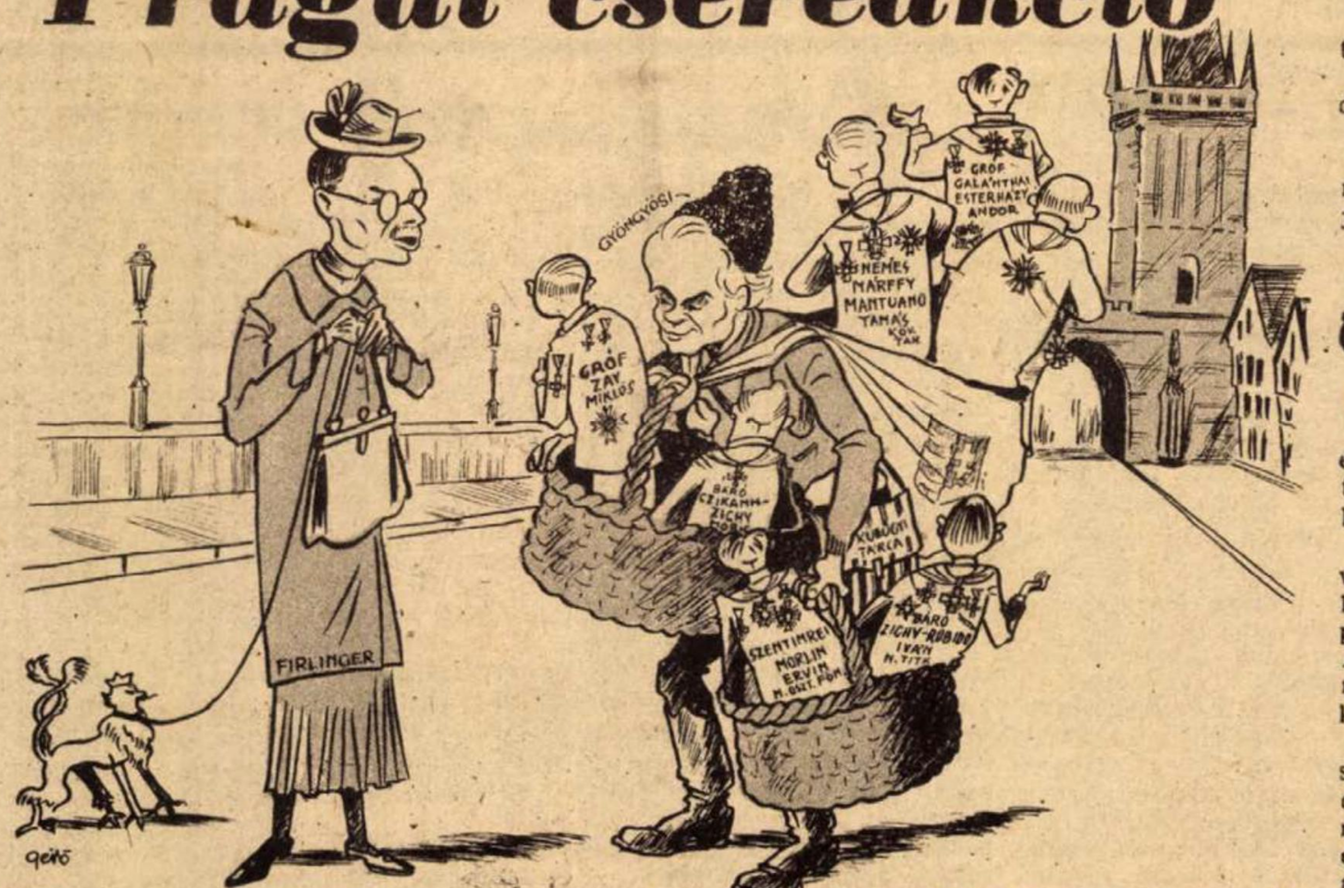
— Annyira hiányzott az öregnek a munkája, hogy jobb híján végszükségben elpanamázta az egész háremét ...

Amerikai megmozdulás a magyarországi éhezés hírére

New-Yorkból jelentik:

Mr. Braun ebéd után, díványon fekve, élvezte sziesztáját, miközben ujságot olvasott. Mikor a magyarországi nyomorról értesült, ledobta az ujságot.

Prágai cserereakció

Gyöngyösi: Itt hozok hat mágnást a minisztériumomból. Mit kaphatnék értük?
Firlinger: Szemrehányást!

Revideált álláspont

— Hogy van, maga kis antiszemita?

— Á, rájöttem, hogy a zsidóknak van igazuk.

— Óriási. Hogy jött erre rá?

— Úgy, hogy a multkor túróscsuszát ettünk és tepertő híján cukrot tettünk rá.

— No és?

— No és nagyon jó volt.

Öngyilkosok egymás között

— Maga még él? Két héttel ezelőtt azt mondta, nem bírja tovább. Mért nem lett öngyilkos?

— Tudja maga, mibe jön a veronál? Pont két hete spórolok rá, de mihelyt együtt a pénz, már a duplájába kerül. Az a gyanúm, hogy az Életmentő Liga emelte fel az árakat.

— Igy vagyok a gázzal. Még sem tehetem meg, hogy mindent, amit örökségül hagyok, rámenjen a gázszámlára. Van egy jó tippem. Menjünk fel ide az ötödik emeletre és onnan ...

— Maga bolond! Tudja, mennyire felemelték ma a liftpénzt?

Változó idők

1945. február 20

— Milyen gyönyörű szép, elegáns üzlet volt itt most egy éve.

1946. február 20

— *Milyen kedves romok voltak itt most egy éve.*

Rendezik az árak kérdését

Az áruk emelkedésének mai, impozáns irama kétségkívül nehéz probléma elé állítja a kereskedelmet. Feltehető, hogy amíg a kereskedő kimondja az árat, addigra már az jóval magasabb, pláne, ha hozzászámítjuk azt az időt is, amíg a vásárló a zsebébe nyúl, vagy esetleg náthás és előzőleg trüszszent is.

A Kerekedőknek Mindent Szabad Szervezete ezokból felhívta tagjai figyelmét arra, hogy az árakat lehetőleg éjjel mondják ki, mert ilyenkor néha úgyszólván percekig nem emelkednek...

Fiala csalódása

(A NOT halálra ítélte Fiala Ferencet, az Összetartás főszerkesztőjét.)

Fiala: Ez nem lehet, kérem...! Nekem azt mondták, hogy Isten nem ver NOT-tal.

Karneval 1946

Partos Jenő rímes riportja.

Az uccákon látom
Ezeregy plakáton:
FARSANGI BAL!
s mert pár éve már
nem volt karnevál,
szívem megremegett
hisz búsultam eleget,
hát bánja a kánya
elmegyek a bálba
a Jókai utcába!

Százezer volt a jegy
és micsoda kegy?
a „vigalmi" ára
be van kalkulálva,
míg a ruhatárba
a kabát és kalapom
adópengő alapon
a napi árfolyamon
lett én rám kiróva
s így ki tehet róla
hogy 20.000-be került,
pláne ki is derült
hogy ez nem is drága
ha effektív máma
átszámítom dollárra!

Bömböl a dzsessz!
Én nézem... mi ez?
Folyik a bál
de mindegyik pár
egyhelyben áll,
csak a „hátsó" riszál
a rithmusos dobra
balra és jobbra
a taktusra ring...
Ahá! Ez a szwing!

Éjfélkor szünet,
a hímnem az liheg,
a nőnem az piheg,
én tudom az okot:
rém fárasztó dolog
a szwinget eljárni
és egyhelyben állni!

A büffé az helyes!
Százezer egy leves,
duplája egy spriccer,
de félre a viccel,
egy pár virslit ettem
a főúr jött s netten
összegezte a cechem
s én kissé ijedten
két „millcsit" fizettem!
Otthon rágondoltam
hogy mily léha voltam
és gőggel, öntelten
énekelni kezdtem:

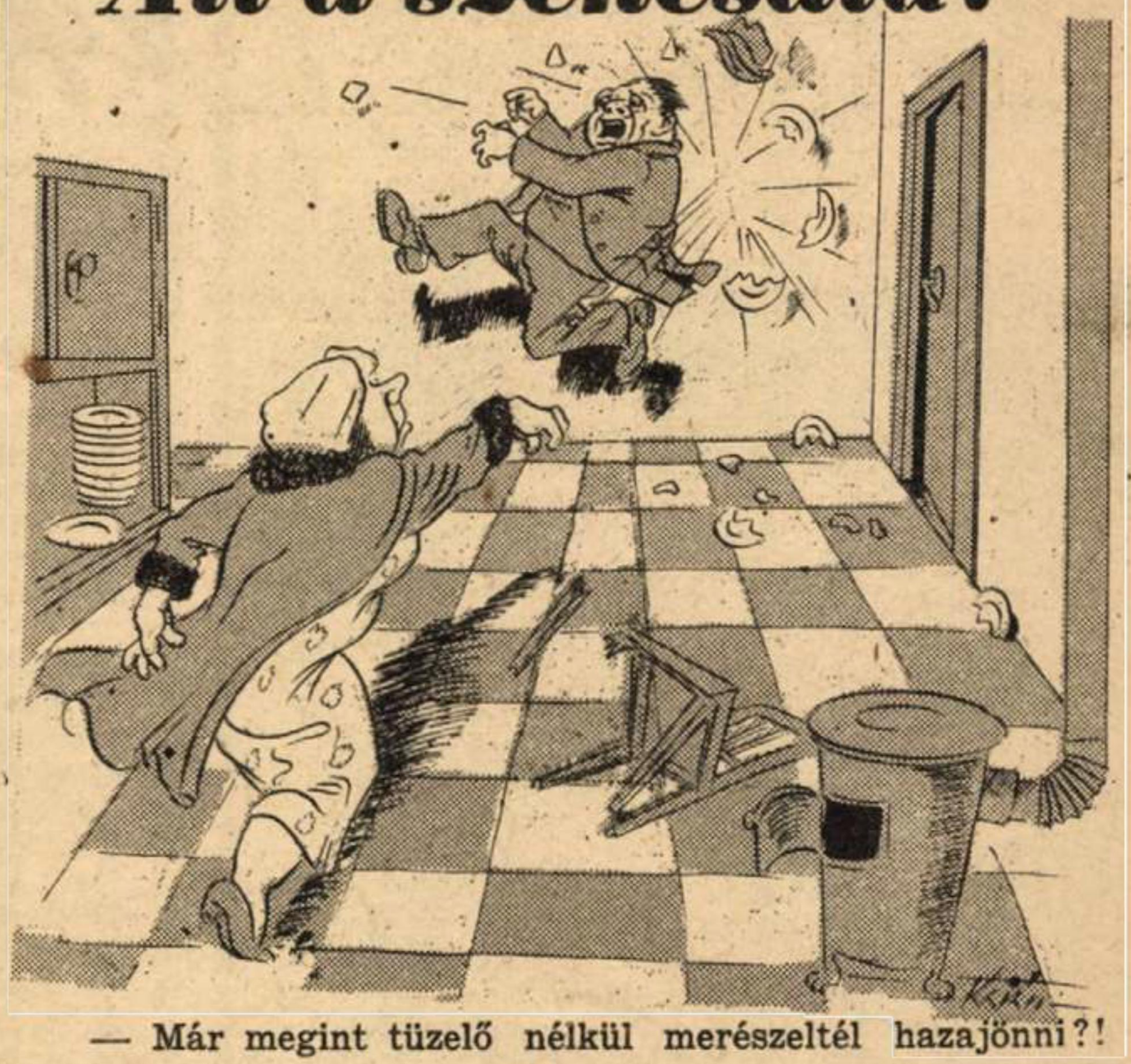
„Egyszer mentem el a bálba...
Belekerült három koronámba!"

Mai idők...

— Mit szól hozzá? Egy borbély 20.000 kiló papirost ajánlott megvételre...

— Fantasztikus. Az én borbélyom 10.000 kilónál nem tud többet szerezni...

Áll a széncsata!

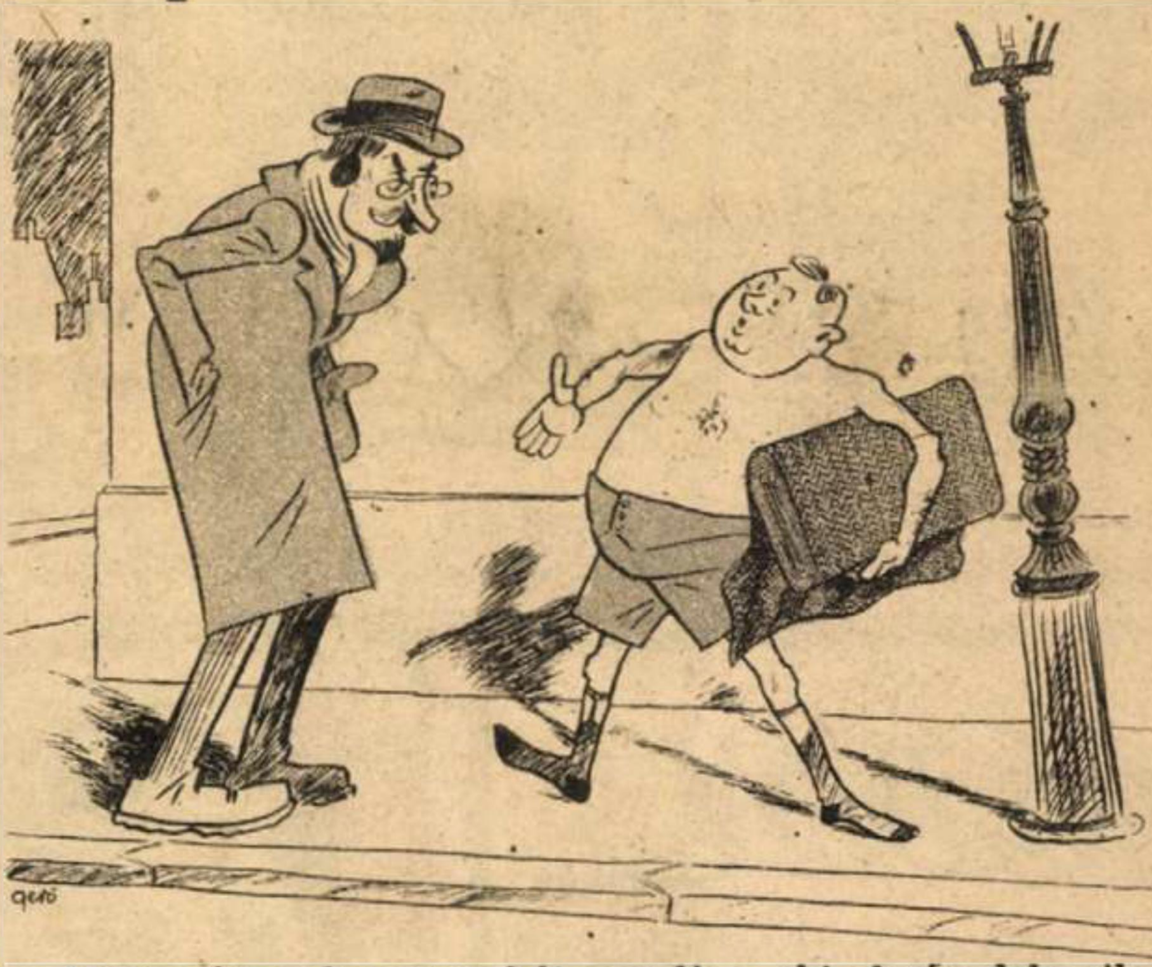
— Már megint tüzelő nélkül merészeltél hazajönni?!

Megható ünnepség

egy belvárosi csemegeüzletben

Sötét Ödön belvárosi csemegeüzletében abból az alkalomból, hogy a kristálycukor ára elérte a kétmilliót, megható ünnepség játszódott le. A fogyasztók egy küldöttségének élén Tőkés Zuárd köszöntötte fel az agilis csemegekereskedőt, aki válaszában kijelentette, hogy tisztában van azzal: ez a kétmilliós cukor-ár még csak a kezdőlépés, s még sokat kell tennie addig, amíg a dolgozó rétegek a végső kétségbeesés küszöbére jutnak.

Népruházati akció

— Most már csak egy szabót mondjon, aki olcsón dolgozik hitelbe.

A hazugság

Irta: Királyhegyi Pál

Xavér lovag, a hatalmas várúr nagyon csintalan férfi volt. Lopott, rabolt, gyilkolt, várából lelecsapott a gyanútlan kereskedőkre, meggyilkolta és kirabolta őket, mert tudta, hogy egy tisztességes várúrnak, egy lovagnak hogyan kell viselkedni, ha azt akarja, hogy tiszteljék az emberek.

Xavér lovag, hatalmas volt és erős, csak egy gyengéje volt: Kunigunda. Kunigunda szépsége hetedhétországra szólt és emiatt Xavér úrnak sok kellemetlensége támadt. Alig győzte leütni a vállalkozó szellemű fiatalemberek fejeit, akik hallottak Kunigunda szőke hajáról, világszép kék szeméről és egyéb előnyeiről, amiket itt nem részletezhetünk.

Ezek a lovagok hallottak Xavérról is, tudták, hogy Kunigundát megközelíteni nagyon nehéz, mégis mindig akadt vállalkozó, aki rendszerint boldogan remélt, míg meg nem halt.

Egy ragyogó tavaszi reggelen így szólt Xavér lovag hűséges feleségéhez, Kunigundához:

— Kunikám, légy erős. Én hadbaszállok, hogy harcoljak a keresztes vitézekkel a pogányok ellen.

— Hát nem egyszerűbb szívecském itthon rabolni? — érdeklődött Kunigunda nőies kíváncsisággal.

Xavér mosolygott felesége angyali naivitásán:

— Persze, hogy egyszerűbb, angyalom, de, sajnos, hősi hírem messze országokba is eljutott és az aljas, kapzsi kereskedők kikerülik váramtáját, mert gyávák és nem mernek szembeszállni velem és fegyveres szolgáimmal. Ezért kell elmennem szűzi területre, messze, messze, idegen országba, hogy onnan kincsekkel megrakodva térjek vissza hozzád, imádott hitvesem, kivel az ég kegye megajándékozott engem.

Kunigunda kacér mosollyal lebbentette meg drága kelméből készült szoknyáját:

— Hát csak menj, életem és rabolj szorgalmasan, ahogy egy nemes lovaghoz illik. De nem félsz engem olyan sokáig egyedül hagyni?

— Nem féltelek téged, Kunigundám. Először is bízom a te hűségedben — kezdte, miközben felcsatolta felesége derekára a nehéz, szögekkel kivert erényövet, — másodszor is, nem hagylak magadra sokáig, mert ez a háború villámháború lesz a gonosz, de gazdag pogányok ellen és csak néhány évig fog tartani. Harmadszor pedig tudom, hogy szeretsz és hűségedben semmi okom nincs kételkedni.

— És negyedszer? — érdeklődött a hű feleség, aki ismerte férje ravaszságát.

— Negyedszer pedig, Kunikám, vedd tudomásul hogyha nem használna az erényöv, ha hiába esküdtél volna örök hűséget nekem, ha a villámháború mégis elhúzódna és te megcsalnál, amit lehetetlennek tartok, akkor vedd tudomásul, hogy púposan térnék vissza hozzád, Kunigundám.

— Hogy-hogy púposan? — rémüldözött a hű feleség, aki nem szerette a nyomorék férfiakat.

— Úgy, szívecském, hogy Osiris, a híres jósnő megmondta nekem, hogyha feleségem megcsalna, azt onnan tudom meg, hogy éktelen púp fog nőni a hátamon, amit semmiféle hatalom nem tud onnan eltávolítani.

Xavér lovag nagyszerűen mulatott naív kis felesége őszinte rémületén és ravaszul mosolygott. Felcsatolta remek kardját, pajzsát, páncélját, előparancsolta hű lovát és elindult, hogy harcoljon a gonosz pogányok ellen, akik ostoba módon ragaszkodtak kincseikhez.

Kunigunda egyedül maradt és tűnődve csatoltatta le nehéz és kényelmetlen erényövét és szomorúan gondolt férje pupjára.

Telt-múlt az idő, Xavér lovagról csak kósza hírek érkeztek, de négy esztendő mulva Kunigunda meghallotta, hogy férje, sok diadalmas csata után újra hazatér hűséges hitveséhez, kincsekkel megrakodva.

Nagy volt az öröm Xavér lovag várában, amikor a hírnök jelezte, hogy a hős lovag már csak néhány órányira van hazájától, amiért olyan bátran küzdött a becsület mezején. Xavér lovag megérkezett. Leeresztették a nehéz felvonó hidat és a hős délcegen, egyenes háttal lovagolt át a várába vezető hídon.

Kunigunda boldogan sikított és férje elé rohant. A lovag leugrott lováról és átölelte rég nem látott feleségét, aki szerelmesen suttogta fülébe:

— Te rossz ember. Miért hazudtad azt, hogy púposan fogsz visszatérni, ha megcsallak? — lehelte Kunigunda naívul, de a lovag nem válaszolt, csak ravaszul mosolygott tetves szakállába.

A fekete meg a cukor

írta: Szép Ernő

Panaszom van a feketekávé ellen. Már mint a pótkávé ellen.

Régen szakítottam az eredeti kávéval, avval, amelyik Braziliába való.

Istenem, Lucullus nem ivott feketét, se Dante nem ivott, se Mátyás Király nem ismerte a kávét, dukált volna tán néki is pedig az a zamatos forró gyönyörűség. Hát én is lemondhatok róla.

Szóval rákaptam szépen a pótkávéra; megszokja az ember, azt is szereti.

Volt még egy kis cukrom, volt a legutóbbi napokig, most már nincsen.

Az este, mikor a kávém (a pótot) a csészébe öntötték, jó forrón, ahogy szeretem, el találtam felejteni, hogy nincs már cukor. Elkezdem azt a feketét kavarni, szórakozottan, vízszint előre meredve; rám lehetne ilyenkor fogni, hogy hülyén bámulok a semmibe, aki nem tudja, hogy ilyen elveszett révületben fogannak a legzseniálisabb irodalmi alkotások.

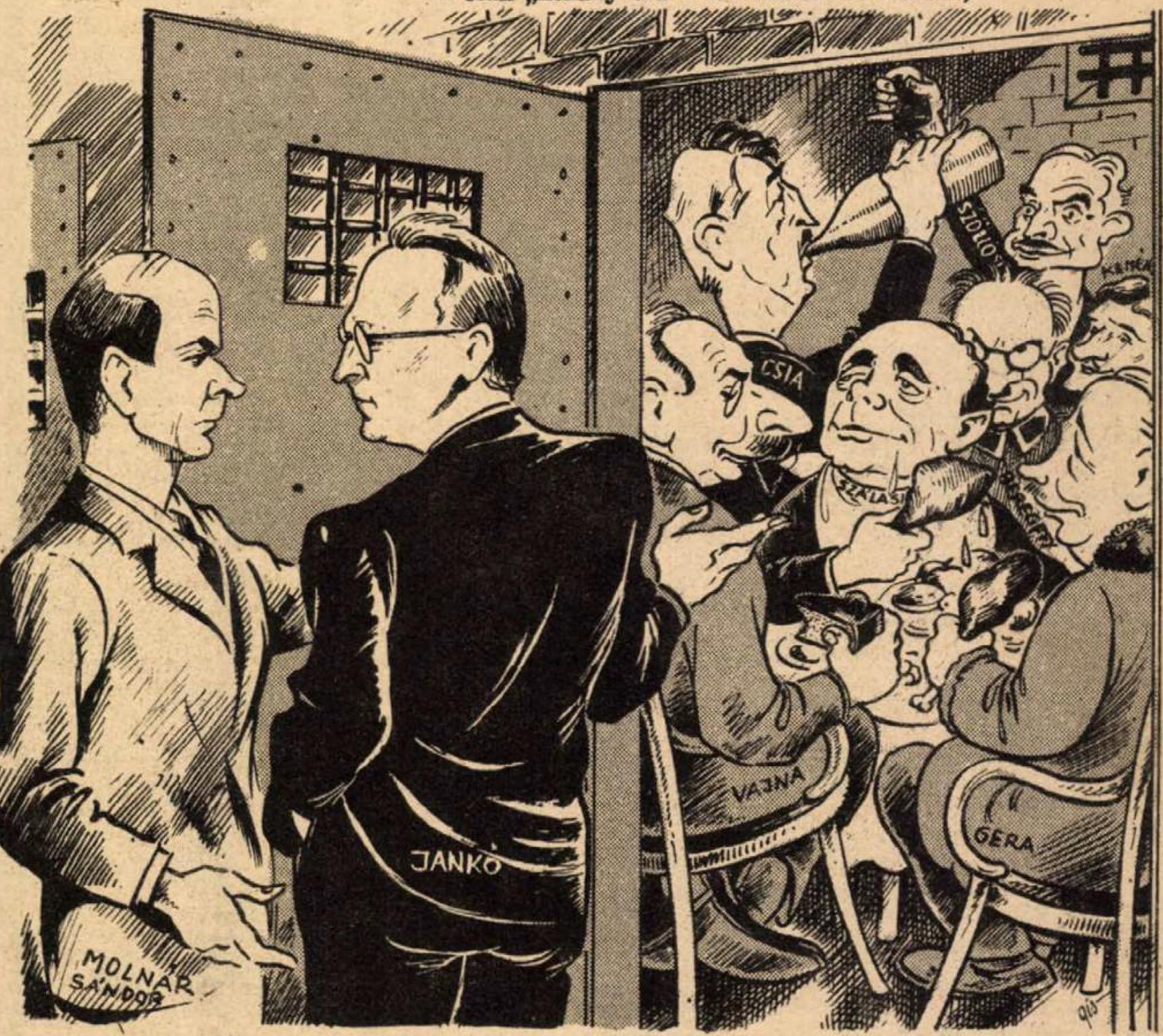
No, azután belémerítem, felocsúdván, a kanálkát a feketébe s a nyelvemre loccsantom. Hát barátom, keserű. Pedig elkavartam vagy két percig. Jaj, milyen csalódás.

És nemcsak a nyelvemnek, inyemnek, gégémnek a csalódása, a lelkemé is.

Igaz, hogy nem tettem cukrot beléd, te fekete, de viszont olyan sokáig kavartalak, olyan odaadással és olyan hittel kavartalak, hát nem érdemeltem volna meg, nem tehetted volna meg most az egyszer, a kedvemér, hogy így is édes légy, te közönséges, komisz, sötét, aljas fekete.

Napközi Otthon

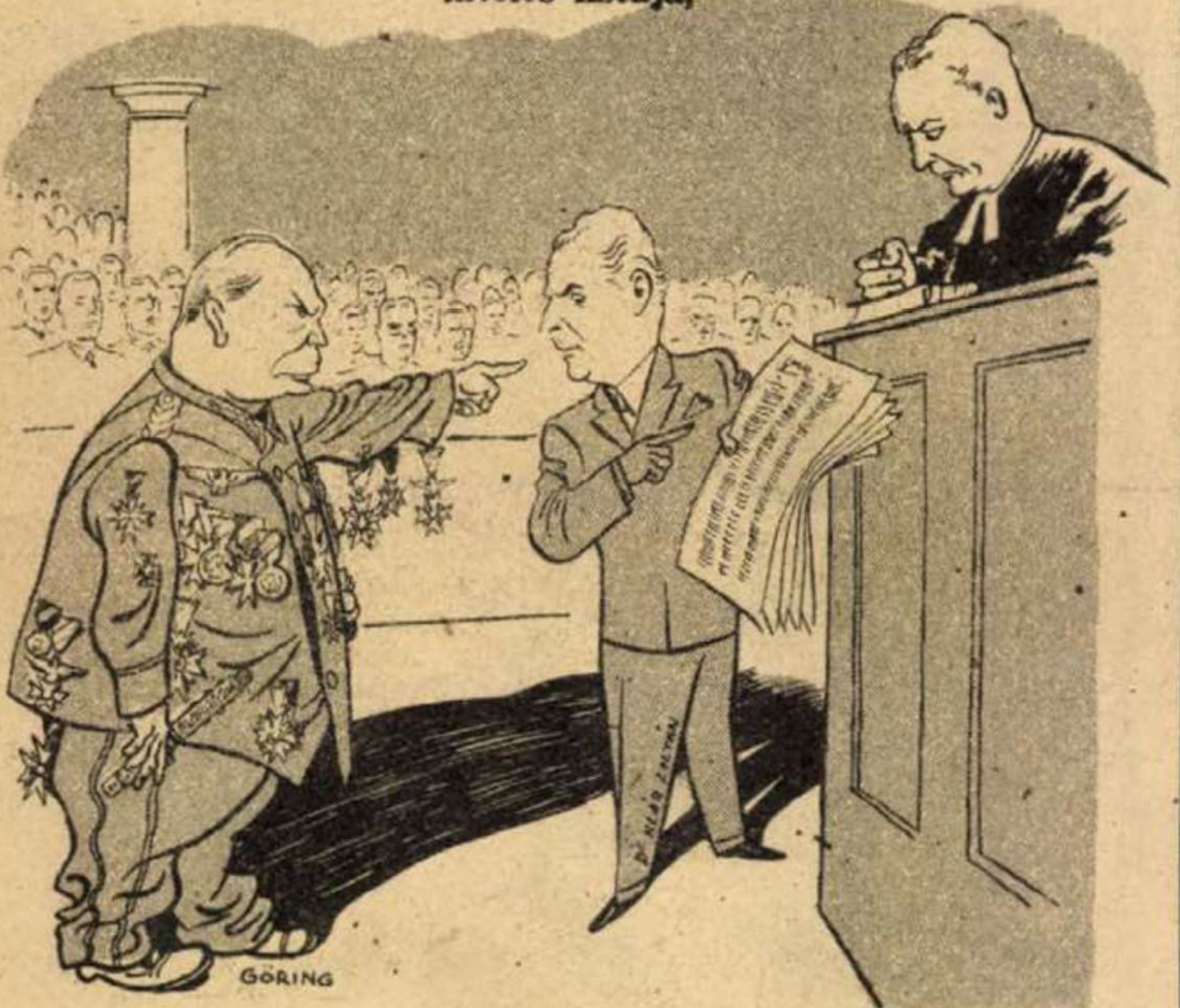
(A háborús bűnösöket — a népügyészség vezetője szerint — csak „néhány órára" zárták közös cellába.)

— Miért zárták ezeket egy cellába?
— Mert a tárgyaláson nincs alkalmuk a vallomásukat összeegyeztetni.

Elfogultsági kifogás

Dr. Klár Zoltán főorvost megidézték a nürnbergi per főtárgyalására, mint a németországi haláltábornak egyetlen olyan életbenmaradt tanuját, akinek birtokában van az elgázosított áldozatok hiteles listája,

Göring: Ez a tanú elfogult.
Bíró: Miből gondolja?
Göring: Sokszázezer embert gyilkoltunk meg a szeme előtt és könnyen lehet, hogy ez befolyásolni fogja tanúvallomásában.

Olvasóinkhoz!

Ludas Matyi színei még ezen a héten is hiányoznak. A többszínnyomó offsetrotációsgép a nyomdában keletkezett tűzeset folytán olyan sérülést szenvedett, melynek kijavítása a mai körülmények között egy hétig is eltart. Reméljük azonban, hogy legközelebbi számunk már ismét a szokott sokszínű kiállításban jelenhetik meg.

E fiúból...

— Nézze csak, Kucsera úr, milyen szorgalmas az én Pista fiam. Reggeltől estig ír, ír, ír...
— Író akar lenni?
— Csudát. Hercegprímásnak készül.

Két hidunk van

Lüke Kázmér lapunk útján közli, hogy nem egy állandó hidunk van, hanem kettő. Az egyik Pestről Budára, a másik Budáról Pestre vezet.

A most felfedezett második hidat szép ünnepség keretében fogják átadni a forgalomnak.

Gazdaságos

— Vettem öt kiló melaszt.
— És jó?
— Jó. Most már csak három kiló cukrot kellene valahonnan szereznem, hogy megédesítsem.

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten. XXXII.

KUKSI AFFÉRJA LATYIVAL

Vasárnap a kicsi Kuksit
Az izgalom rágta, ette,
Azt olvasta: matinéján
Latyi lép fel őhelyette.

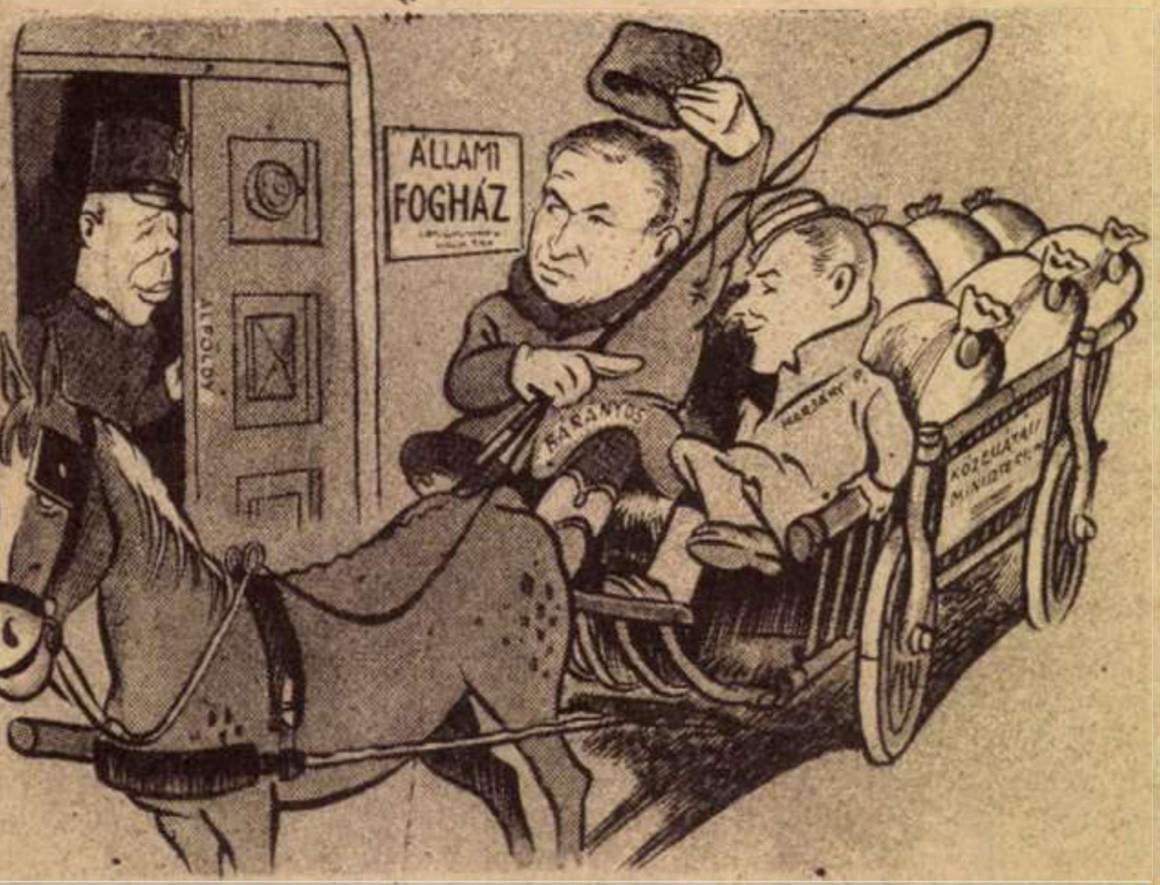
A színházba rohant menten:
„Elmult kérem az az éra,
Hogy egy strómant állítsak ki
Magam helyett matinéra."

Ugyan, uram, – mondta Latyi, –
Ne csináljon zűrt itt kérem,
Ujráznom kell, a publikum
Tapsol lenn a nézőtéren.

„Megálljl Latyi! – szólt Kuksika
Jól elbánok én most veled..."
S ő adott a kiskapunál
Autogrammot Latyi helyett.

Aki egyszer rabkoszton élt...

A Szabad Nép megírta, hogy a nyilas foglyokkal nem tartatják meg a kukoricanapot, változatlanul búzakenyeret esznek.

Kocsis: Itt van ez a 3 zsák kukoricaliszt a tanácselnök úrnak meg a személyzetnek, az a 3 zsák búzaliszt pedig a raboké!

A 7 legennivalóbb vicce

Pregovácz odamegy Kucserához a kávéházban:
— Mondja, adna nekem kölcsön kétmilliót holnaputánig?
Kucsera a zsebébe nyúl és átad kétmilliót:
— Akkor holnapután reggel 7 órakor találkozunk a Hunyadi-téri csarnok előtt.
— Miért éppen ott?
— Mert ha ott kapom meg a pénzt, talán még kapok érte valamit...

Fog ez menni! *Már mozognak...*

A megfelelő embert a megfelelő helyre!

Az utóbbi hetek eseményei bebizonyították, hogy a demokráciának az a törekvése, hogy

minden helyre megfelelő embert és
minden embert a megfelelő helyre

állítson, illetve ültessen, nem pusztába kiáltott szó többé. A jelszó gyakorlatba való átültetésére

két kitűnő demokratikus szerv, a Népügyészség és a Népbíróság

követendő példákat mutat. Lapzártáig

Matiszfalvy és Fontány népügyészeket

máris áthelyezték a Népbíróságra, Ladányi népbírót pedig

áttették a Népügyészségre.

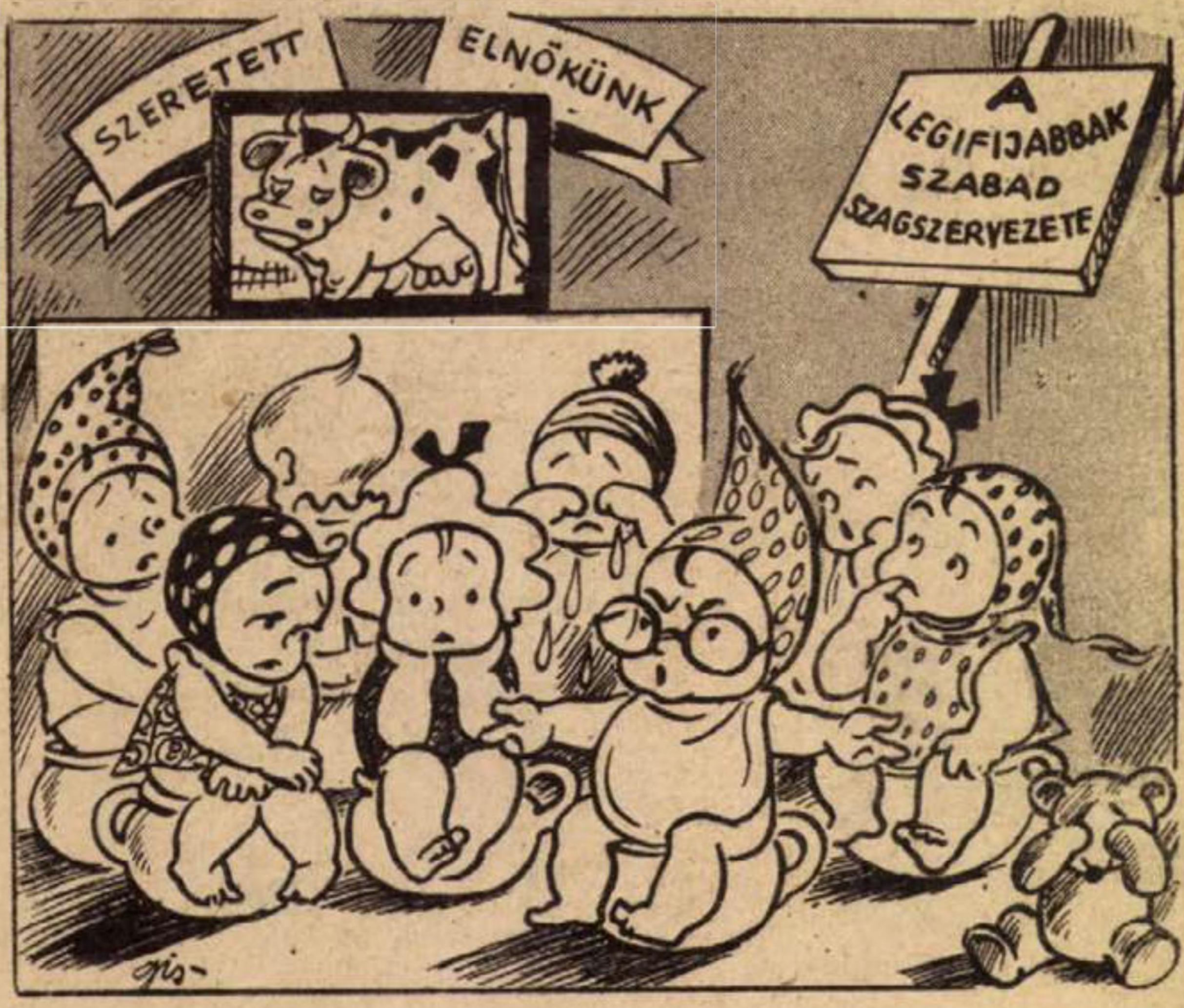
Megbizható forrásból eredő hírek szerint a közeljövőben

még több áthelyezés

várható.

Farkas Lujza

HÁT ÉRDEMES?...

— AZÉRT A FÉL KALÓRIÁÉRT STRAPÁLJUK ITT MAGUNKAT?...

Mit szólsz hozzá kérlekalásan

hogy alighogy letartóztatták Lakatos Géza volt miniszterelnököt, máris szabadlábra helyezték?

— Ezt a Lakatost valósággal üldözi a pech, kérlek.

— Hogy értsem ezt, kérlekalásan?

— Nem képes kipihenni magát soha. A miniszterelnöksége alkalmával is alighogy leültették őt a bársonyszékbe, máris felállították. Nem létezik, hogy egyszer alkalmat adnának szegénynek, hogy a ziccfleischét kipróbálhassa.

— Megjegyzem, kérlekalásan, a mostani ülésének megszakítását nem értem. Milyen címen helyeztők őt szabadlábra?

— Bizonyára azon érdemei alapján, kérlek, hogy ő volt az a Lakatos, aki 1944 nyarán beadta a kulcsot Sztójaynak. Ilymódon tehát ő is résztvett az ellenülési mozgalomban.

— Ellenülési mozgalom is volt?

— De még mennyire, kérlek. Ez ennek a Lakatosnak a szabadalma volt. Amikor szegény Döme eltávozott a jobbfenéken, Lakatos ült a balfenéken. Ezzel az ellenülésével aztán fenekestől felborította Sztójay karrierjét.

— De hiszen akkor ez egy izé... egy baloldali ember, kérlekalásan.

— No, no, ezt azért mégsem tételezem fel róla, kérlekalásan.

— Miért nem?

— Mert, ha olyan abszolut baloldali ember, akkor mégse helyezték volna olyan villámgyorsan szabadlábra...

Na, szervusz, kérlekalásan...

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY

Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL

Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182

Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Úgy megyünk el egymás mellett...

Kisangyal: Péter bácsi! Ezek legalább itt megállhattak volna egy kicsit!

Hiénák egymásközött

— Még maga beszél...?! Maga Vajna Gábor...

A belföld humora

— „EGY DEMOKRATA". Dr. Tari László fogorvos, aki a csongrádi nyilaskeresztes pártnak vezetője volt, az alábbi nyilatkozatot adta a csongrádi I. számú igazolóbizottságnak arra a kérdésre, hogy milyen egyesületnek volt tagja: „Tagja voltam a Magyar Orvosok Nemzeti Egyesületének, a Nemzeti Munkaközpontnak, a Nyilaskeresztes Pártnak és a Csongrádi sporthorgászok egyesületének —, ahol a legdemokratikusabb szellemben működtem."

(A Szabad Nép február 20-i számából.)

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv	Királyhegyi Pál
Bodó Béla	Lovászy Márton
Bondy Endre	Pályi Jenő
Byssz Róbert	Pártos Jenő
Farkas Lujza	Sándor Károly
Gábor Andor	Shwott Lajos
Gergely Miklós	Szegő Gizi
Gerő Sándor	Szép Ernő
Hidvéghy Ferenc	Szakmáry László
ifj. Hont Ferenc	Szűr-Szabó József
Kaján Tibor	Tabi László
Káldor László	Török János
Kertész Endre	Vasi

E HÉTEN *sarokba állítjuk*

Andaházy Kasnya Bélát,

a külföldre hurcolt magyar vagyon felmentett kormánybiztosát. Hogy mit keres itt a sarokban, azt egyelőre ne firtassuk, inkább azt, hogy mit keresett a külföldre hurcolt magyar vagyon kormánybiztosságán?